

22 Σεπτεμβρίου 2021

Ο «χάρτης» των κρουσμάτων του νεοχριστιανισμού: Στο κόκκινο η Ορθοδοξία

[Άρθρα / Ορθοδοξία](#)

[Γεώργιος Βελέντζας, Θεολόγος](#)

Με αφορμή μια ηχογραφημένη ομιλία του μακαριστού Μοναχού Μωυσή του Αγιορείτη (1952-2014) με θέμα τους σύγχρονους Χριστιανούς

«Η απληστία τυραννεί, η πλεονεξία καταδυναστεύει, το ψέμα υπερηφανεύεται, η εμπιστοσύνη προς τους άλλους χάθηκε, η αλήθεια εγκατέλειψε τη γη», διαπιστώνει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, παρατηρώντας με τη σοφή και πνευματική του ματιά όχι μόνο τη δική του εποχή (4ος-5ος αι.), αλλά και ολόκληρη τη μεταπτωτική ιστορία του ανθρωπίνου γένους. Η κοινωνική, πολιτική και εκκλησιαστική αστάθεια, οι οικονομικές και ηθικές κρίσεις, οι πόλεμοι, οι ασθένειες, οι θάνατοι, ακόμη και οι επαναστάσεις της φύσης κατά του ανθρώπου, αποτελούν τα συμπτώματα που υποδηλώνουν τη νοσηρή κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ανθρωπότητα, παραπέμποντας στα λόγια αγωνίας αυτού του μεγάλου Πατέρα της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι «όλα έχουν ανατραπεί και επικρατεί γενική σύγχυση και πουθενά δεν μπορεί να βρει κάποιος έστω και ίχνος αρετής».

Όλες οι δοκιμασίες, όμως, αποτελούν θείες παιδαγωγίες, και παραχωρούνται από τον Θεό είτε για να προσφέρουν ευκαιρίες για μετάνοια είτε για να ενδυναμώσουν τους ενάρετους, καθώς, όπως ομολογεί ο σοφός βασιλιάς Σολομώντας και επιβεβαιώνει ο Απόστολος Παύλος, «Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δέ πάντα υἱόν ὃν παραδέχεται» (Παρ. 3, 12 / Εβρ. 12, 6). Με το να μεταθέτουμε πάντοτε τις ευθύνες στους άλλους και με το να βλέπουμε συνεχώς παντού γύρω μας εχθρούς, αποφεύγοντας να κοιτάξουμε πρώτα μέσα μας, απενοχοποιούμε πρόσκαιρα και με τρόπο αυτοδίκαιο τον εαυτό μας, δημιουργώντας μια στρεβλή και άκρως επικίνδυνη ατομική συνείδηση. Ο ιερός Αυγουστίνος υπενθυμίζει ότι «τα πάντα όλα μπορεί να αποφύγει ένας άνθρωπος, εκτός από ένα πράγμα μόνο: τη συνείδησή του».

Όπως αναφέρει σε μία από τις ομιλίες του ο μακαριστός Μοναχός Μωυσής ο Αγιορείτης «στους σύγχρονους Χριστιανούς παρατηρείται μια ευσεβής μασκοφορία. Είναι τα φύλλα της συκής που χρησιμοποιούν για να καλύψουν την εσωτερική τους κενότητα και γυμνότητα». Στο άκουσμα του όρου «ευσεβής μασκοφορία», ένας αυθόρμητος συνειρμός οδήγησε στον διχασμό που προκάλεσε στις μέρες μας η χρήση της μάσκας, ως μέσο προστασίας από τον κορωνοϊό, δημιουργώντας μια εύλογη απορία: Είναι η ορατή-προστατευτική ή η άορατη-αποκριάτικη μάσκα αυτή που θέτει τον άνθρωπο σε κίνδυνο; Με άλλα λόγια, τι προστατεύει πραγματικά τον άνθρωπο, η ευθυκρισία ή η ακρισία και η υποκρισία; Όπως το ράσο δεν κρύβει, αλλά απεναντίας φανερώνει μια ανάλογη στάση ζωής, το ίδιο ισχύει και με την προστατευτική μάσκα, υπενθυμίζοντας η χρήση της ότι η σωτηρία του ανθρώπου δεν αποτελεί μόνο ψυχική, αλλά συγχρόνως και σωματική υπόθεση.

Στο πλαίσιο της διδασκαλίας της Ορθόδοξης Εκκλησίας για την ψυχοσωματική σωτηρία του ανθρώπου, όλοι οι άνθρωποι θα κριθούν από τον Θεό για το πως διαχειρίστηκαν όχι μόνο το δικό τους σώμα αλλά και των συνανθρώπων τους, φροντίζοντας για τη σωματική υγεία τόσο τη δική τους όσο και των άλλων. Τονίζει ο Απόστολος Παύλος: «Μήπως δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί μέσα σας, και ότι το έχετε λάβει από τον Θεό και άρα δεν ανήκετε στους εαυτούς σας;» (Α΄ Κορ. 6, 19). Αποφεύγοντας να λειτουργούμε ως «εισαγγελείς, βασιλικότεροι του βασιλέως, με ζήλο ανεπίγνωστο, με σπουδή αδιάκριτη, με νόθο ιεραποστολισμό», όπως αναφέρει ο Μοναχός

Μωυσής ο Αγιορείτης, τότε μπορούμε να ελπίζουμε στο ότι ο καρδιογνώστης Χριστός θα δικαιώσει τη στάση μας να φοράμε προστατευτική μάσκα, ακόμη και μέσα στις εκκλησίες ή, καλύτερα, τα εκκλησιαστήρια, όπως πολύ εύστοχα σημειώνει ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης ότι θα έπρεπε να ονομάζονται οι χριστιανικοί ναοί.

«Έχουμε μια μαγική αντίληψη περί της εκκλησίας, εμείς οι Χριστιανοί, σήμερα», συνεχίζει στην ίδια ομιλία του ο Μωυσής ο Αγιορείτης. «Λέμε: Αν έρθεις στην εκκλησία, οι δουλειές σου θα πάνε καλά. Μα υπάρχουν Χριστιανοί, πιστοί, που είναι άνεργοι. Νέοι επιστήμονες αδιόριστοι. Έμποροι πτωχεύσαντες. Λέμε: Αν δεν έρθεις στην εκκλησία θα καταστραφείς. Μα ο Χριστός, ερχόμενος, δεν πίεσε καμία συνείδηση. Δεν έχουμε το δικαίωμα να απειλούμε. Να φοβεριζουμε τον κόσμο, παιανίζοντας μάλιστα έναν σκοπό που μιλάει για έναν Θεό ανύπαρκτο. Ένα Θεό δηλαδή τιμωρό, εκδικητή, τρομοκράτη, φθονερό, αντίδικο. Έναν Θεό που μοιράζει καλές θέσεις εργασίας, παχυλούς μισθούς, υψηλές συντάξεις, επιδόματα, ευζωία, μακροζωία κ.τ.λ.». Στο ίδιο πλαίσιο κινείται και ο ποιμαντικός λόγος του σημερινού Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκταρίου: «Αναπτύχθηκαν θεωρίες “θεολογικές”, ότι ο ναός είναι αντιμικροβιακός κλωβός και δεν χρειάζονται μέτρα προστασίας. Τα μικρόβια και οι ιοί καίγονται από την άκτιστη χάρη του Θεού κ.λπ. κ.λπ. Στην εκκλησία μπορείς να κρυολογήσεις, μπορείς να λιποθυμήσεις, να πάθεις έμφραγμα ή εγκεφαλικό, να γλιστρήσεις και να σπάσεις το πόδι σου ή το χέρι σου, όμως δεν μπορείς να κολλήσεις κορωνοϊό. Η μάσκα, το κυριότερο μέχρι στιγμής μέτρο προστασίας, θεωρήθηκε προδοσία πίστεως. Ένα καθαρά τεχνικό, ιατρικό θέμα, έγινε θεολογικό θέμα». Παρομοίως και οι παλαιοημερολογίτες, ανήγαγαν μια ημερολογιακή μεταβολή σε δογματικό ζήτημα, κάνοντας λόγο για προδοσία.

Θύματα της ίδιας μαγικής αντίληψης πέφτουν και τα ιερά μυστήρια της Εκκλησίας, με το να εκλαμβάνονται ως μαγικές τελετές. Άλλοτε πάλι υπόκεινται σε αλλαγές προνοιακού, αν όχι φιλοπροτεσταντικού, χαρακτήρα, λ.χ. με το να θεωρούν κάποιοι ότι η αλλαγή στον τρόπο μετάδοσης της Θείας Κοινωνίας θα εξαλείψει τον φόβο που δημιουργεί η υπόνοια ότι μέσω του κοινού Ποτηρίου και της κοινής λαβίδας (κοχλιαρίου) μπορεί και να μεταδίδονται ασθένειες. Γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης στο έργο του «Ο Αόρατος Πόλεμος»: «Μία από τις προϋποθέσεις για τη συμμετοχή του πιστού στη θεία Κοινωνία είναι η ακράδαντη πίστη ότι η Κοινωνία είναι το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου». Όσοι δεν την έχουμε αυτή την «ακράδαντη πίστη», ας αποφύγουμε να προσέλθουμε στο ιερό Ποτήριο και ας περιμένουμε όσο χρειαστεί, έχοντας στο νου και την καρδιά μας τα λόγια του Αποστόλου Παύλου ότι «αυτός που τρώει και πίνει αναξίως τα πάντιμα αυτά δώρα τρώει και πίνει κρίμα και καταδίκη για τον εαυτό του, επειδή δεν κάνει καμία διάκριση του σώματος και του αίματος του Κυρίου από τις συνηθισμένες και κοινές τροφές του σώματος.

Για τον λόγο αυτό υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ασθενείς και πολύ βαριά άρρωστοι, ενώ αρκετοί μάλιστα πεθαίνουν» (Α΄ Κορ. 11, 29-30). Στο Μυστικό Δείπνο ο Χριστός έπιασε με τα χέρια Του τον άρτο και, αφού πρώτα ευχαρίστησε τον Πατέρα, στη συνέχεια τον έκοψε και τον μοίρασε στους Μαθητές Του προκειμένου να λάβουν και να φάνε όλοι από τον ίδιο ιερό άρτο, το πραγματικό και όχι συμβολικό Σώμα Του. Έπειτα πήρε το ιερό Ποτήριο και, αφού ευχαρίστησε και πάλι τον Πατέρα, στη συνέχεια δεκατρία χείλη ακούμπησαν πάνω στο κοινό Ποτήριο, για να πιουν από τον ίδιο ιερό οίνο, το πραγματικό και όχι συμβολικό Αίμα Του.

Τι να υποθέσουμε, ότι ο Χριστός, ως Θεός, δεν γνώριζε τις ασθένειες της εποχής Του, ή ότι δεν προγνώριζε αυτές που επρόκειτο να εμφανιστούν στο μέλλον, έτσι ώστε να τελέσει με έναν διαφορετικό και πιο ασφαλή τρόπο το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, προτού το παραδώσει στους Μαθητές Του, δίνοντας σε αυτούς το παράγγελμα «*τούτο ποιείτε εις τὴν ἑμὴν ἀνάμνησιν*»; Ο Απόστολος Παύλος, αναφερόμενος στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, λέει στους Κορίνθιους: «*Εγώ παρέλαβα από τον Κύριο αυτό, το οποίο και παρέδωσα σε σας*» (Α΄ Κορ. 11, 23). Όλοι οι συνδαιτυμόνες του Μυστικού Δείπνου έζησαν σε μια περίοδο που οι άνθρωποι δοκιμάζονταν από την λέπρα, όπως φανερώνει και η παραβολή των δέκα λεπρών. Σύμφωνα με την παραβολή αυτή και οι δέκα λεπροί θεραπεύθηκαν, και μάλιστα όσο ακόμη βρίσκονταν καθ' οδόν προς τον Ναό των Ιεροσολύμων προκειμένου να συναντήσουν τους ιερείς, όπως τους είχε προτρέψει ο Χριστός να κάνουν, ωστόσο ένας μόνο επέστρεψε για να ευχαριστήσει τον Κύριο, συγκεκριμένα ένας Σαμαρείτης, δηλαδή ένας όχι γνήσιος Ισραηλίτης. «*Οι άλλοι εννέα που είναι;*» αναρωτήθηκε τότε ο Χριστός, διακρίνοντας τους ανθρώπους ως προς την πίστη τους και όχι ως προς το αν είναι γηγενείς ή αλλογενείς.

Πνευματικούς και Γέροντες μάγους αρέσκονται να αναζητούν ορισμένοι άλλοι. Λέει σχετικά ο μοναχός Μωυσής ο Αγιορείτης: «*Στους Χριστιανούς παρουσιάζεται, μερικές φορές, μια μεγαλύτερη προσοχή και αφοσίωση σε σύγχρονους γέροντες από μεγάλους Αγίους της Εκκλησίας μας. Το φαινόμενο θέλει ιδιαίτερη προσοχή: Πίσω από την λεγόμενη γεροντολογία κρύβεται μια λανθασμένη αγωνιστικότητα που θέλει έτοιμες και σύντομες λύσεις. Ακόμη και από τους πράγματι ανθρώπους του Θεού δεν πρέπει να έχουμε συνεχείς απαιτήσεις για απαντήσεις της καθημερινής ζωής και να μην ασκούμεθα, να μην μελετάμε το Ευαγγέλιο και τον μυροβόλο Συναξαριστή, να μην ζούμε τη μυστηριακή ζωή, την προσευχητική νήψη, την καθαρή και σταθερή εξαγόρευση των ατοπημάτων μας στον πνευματικό μας πατέρα (...)*

Η τάση ορισμένων Χριστιανών αναζητήσεως μεγάλων ονομάτων Γερόντων που προγνωρίζουν και προβλέπουν, και η κρυφή, ενίοτε, οίηση ότι συνδέονται μαζί τους, δεν είναι ταυτισμένη με την κοινή πατερική γραμμή που μιλά να αρκούμεθα

στους πνευματικούς που μας οδήγησε ο Θεός κάτω από το άγιο πετραχήλι τους και την ταπεινότητά τους, και που μπορούν ασφαλώς να μας οδηγήσουν στη σωτηρία μας. Η σωτηρία έρχεται και δια μέτριων και συνετών πατέρων. Μη λοιπόν ειδωλοποιούμε τους Γέροντες και τους αποδίδουμε μαγικές ιδιότητες». Εδώ και δεκαετίες ακούγονται διάφορα για μαρμαρωμένους βασιλιάδες, για κόκκινες αρκούδες, για πολιτικές ανατροπές και πτώσεις μεγάλων ηγετών, για παγκόσμιους πολέμους, για μεγάλους σεισμούς και άλλα πολλά. Ο Χριστός μας προτρέπει όλους: «Μην μεριμνάτε για το αύριο, γιατί η αυριανή ημέρα θα φροντίσει για τα δικά της. Φθάνει η στεναχώρια της ημέρας» (Ματθ. 6, 34).

Τη χώρα μας, καθώς λέγεται τα τελευταία χρόνια, άλλοτε την κυβερνούν οι άθεοι, άλλοτε οι μασόνοι, άλλοτε οι νεοταξίτες, και ότι το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην Εκκλησία μας. Ο κορωνοϊός δεν υπάρχει, όπως ειπώθηκε στην αρχή από κάποιους, έπειτα αναβαθμίστηκε σε γρίπη, λαμβάνοντας διάφορα χαριτωμένα υποκοριστικά όπως γριπούλα, κορωνοϊούλης κ.ά. Και τα ετήσια θύματα της εποχικής γρίπης υπολογίστηκαν πρόχειρα ως πολύ περισσότερα, καθώς αυξάνονταν όμως οι νεκροί από τον κορωνοϊό, τότε μπήκαν στο χορό της επιχειρηματολογίας και άλλες γνωστές ασθένειες, έτσι ώστε να συμπληρωθεί ένας ικανός αριθμός νεκρών που θα απαξίωνε τις 15 χιλιάδες των νεκρών στην Ελλάδα και τα 5 εκατομμύρια παγκοσμίως, όσα δηλαδή είναι τα καταγεγραμμένα θύματα του κορωνοϊού μέχρι σήμερα. Σύμφωνα με την αντίληψη ορισμένων η ιατρική επιστήμη αδυνατεί ακόμα να προσφέρει τις υπηρεσίες της: Όσοι κάνουν το εμβόλιο θα μείνουν στείροι, θα τους βρουν αρρώστιες, δεν θα αποφύγουν τελικά τον θάνατο. Τα εμβόλια περιέχουν διάφορα ανεπίτρεπτα, όπως κύτταρα από νεκρά έμβρυα, και, το κυριότερο, το τσιπάκι του αντιχρίστου.

«Ρε παιδί μου αυτοί οι πνευματικοί εδώ στον κόσμο τι έχουν κάνει! Έχουν αναστατώσει τις ψυχές, δημιούργησαν έναν σωρό προβλήματα, οικογενειακά και ψυχολογικά, με το 666 και τα σχετικά. Δεν μπορεί ο κόσμος να κοιμηθεί και άρχισαν να παίρνουν ψυχοφάρμακα και υπνωτικά χαπάκια για να μπορέσουν να κοιμηθούν! Τι είναι αυτό το πράγμα; Δεν τα θέλει αυτά τα πράγματα ο Χριστός!» λέει ο Άγιος Πορφύριος, συνεχίζοντας: «Για μας τους Χριστιανούς, όταν βιώνουμε τον Χριστό δεν υπάρχει αντίχριστος. Δεν έχουμε τον Χριστό μέσα μας και γι' αυτό ανησυχούμε για τον αντίχριστο. Εάν ερχόταν τώρα κάποιος με μια συσκευή λείζερ και με σφράγιζε με το 666 με το ζόρι, εγώ δεν θα στεναχωριόμουν. Γιατί τους πρώτους μάρτυρες τους είχαν βάλει στα θηρία και έκαναν τον σταυρό τους και τα θηρία γίνονταν αρνάκια. Τους είχαν στη θάλασσα και έκαναν τον σταυρό τους και η θάλασσα γινόταν γη και περπατούσαν. Τους είχαν μέσα στη φωτιά και έκαναν τον σταυρό τους και η φωτιά γινόταν δροσιά». Είναι σε θέση να συναισθανθούν κάποιοι τη μεγάλη ευθύνη που έχουν, αναλογιζόμενοι πόσους ανθρώπους οδήγησαν

με τη στάση τους στην αρρώστια και τον θάνατο; «Εάν ένας τυφλός οδηγεί έναν άλλο τυφλό, τότε και οι δύο θα πέσουν σε βαθύ λάκκο» (Ματθ. 15, 14), προειδοποιεί ο Χριστός. Όπως παρατηρεί ο Μωυσής ο Αγιορείτης, «βρισκόμαστε στην περίοδο της νέας εποχής, της εποχής που προφήτευσε ο Μέγας Αντώνιος: Οι παράλογοι θα λένε τους λογικούς παράλογους, και το αντίθετο».

«Επιθυμούμε και δημιουργούμε έναν νεοχριστιανισμό στα μέτρα μας, στις ανάγκες μας, άκοπο, άμοχθο, πρόχειρο, εύκολο, δίχως κανένα κόστος, αντιασκητικό, τελικά αντιευαγγελικό», λέει επίσης ο Μωυσής ο Αγιορείτης. Κόβοντας και ράβοντας τον Χριστό στα μέτρα τα δικά μας, το μόνο που καταφέρνουμε είναι να δημιουργούμε έναν άλλο θεό, ανύπαρκτο, και, κατ' επέκταση, έναν άλλο Χριστιανισμό, ανέξοδο και αδιέξοδο. Στον ίδιο πειρασμό περιέπεσαν και οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, βλέποντας τους αρχιερείς και τους φαρισαίους να ομολογούν για τον Χριστό: «Εάν τον αφήσουμε έτσι ελεύθερο, όλοι θα πιστέψουν σε αυτόν και θα έρθουν οι Ρωμαίοι εναντίον μας και θα μας πάρουν και τον τόπο και τον λαό». Και η τελική απόφαση του αρχιερέα Καϊάφα, του προέδρου του Μεγάλου Συνεδρίου των Ιουδαίων, ήταν καταδικαστική για τον Χριστό: «Μας συμφέρει να πεθάνει ένας άνθρωπος υπέρ του λαού και να μην χαθεί ολόκληρο το έθνος» (Ιω. 11. 48-50). Όπως αποδείχθηκε τότε, κάποιοι θεώρησαν στο όνομα του έθνους και της πατρίδας τους ότι θα ήταν καλύτερα να πεθάνει ο εθνομηδενιστής και αντιπατριώτης Χριστός, γι' αυτό και προτίμησαν να ελευθερώσουν το καταστροφικό τους πάθος, τον Βαραβά, αντί την λυτρωτική και σωτήρια αλήθεια, τον Χριστό.

Μεγάλη συγκίνηση προκαλούν τα λόγια του Χριστού: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, εσύ που δολοφονείς τους προφήτες και λιθοβολείς εκείνους που ο Θεός σου έχει στείλει! Πόσες και πόσες φορές θέλησα να περιμαζέψω τα παιδιά σου, όπως η κλώσα συγκεντρώνει τα μικρά πουλιά της κάτω από τις φτερούγες της, και δεν θελήσατε» (Ματθ. 23, 47). Πάντοτε θα υπάρχουν εκκλησιαστικά πρόσωπα, κληρικοί και λαϊκοί, οι οποίοι έτσι θα βλέπουν την Ορθοδοξία, ως μια γλυκανάλατη αγαπολογία, και έτσι θα βλέπουν την Ορθοπραξία, ως μία ενέργεια που θέτει σε σοβαρό κίνδυνο το μέλλον τους έθνους και της επίγειας πατρίδας τους, υιοθετώντας οι ίδιοι μια επιθετική στάση στα κακώς κείμενα της εποχής τους. Και τα πρόσωπα αυτά αρέσκονται συχνά στο να βγάζουν το μαχαίρι από το θηκάρι του Πέτρου. «Μακάριοι οί ειρηνοποιοί ὅτι αὐτοί υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (Ματθ. 5, 9). Μέσα σε όλη αυτή την ταραχή και τη σύγχυση που βιώνει η ανθρωπότητα σήμερα, ο Κύριος πού βρίσκεται;

«Ξαφνικά έπνευσε ισχυρότατος άνεμος, ο οποίος διέλυε όρη και συνέτριβε πέτρες, αλλά δεν υπήρχε ο Κύριος μέσα στο σφοδρό άνεμο. Και μετά τον άνεμο έγινε σεισμός μεγάλος, αλλά ούτε μέσα στον σεισμό υπήρχε ο Κύριος. Μετά τον σεισμό ήρθε πυρ. Ούτε μέσα στο πυρ υπήρχε ο Κύριος. Και μετά το πυρ ακούστηκε φωνή αύρας λεπτής. Εκεί υπήρχε ο Κύριος» (Γ΄ Βασιλειών 19, 11-12).

<https://bit.ly/3kqbVro>